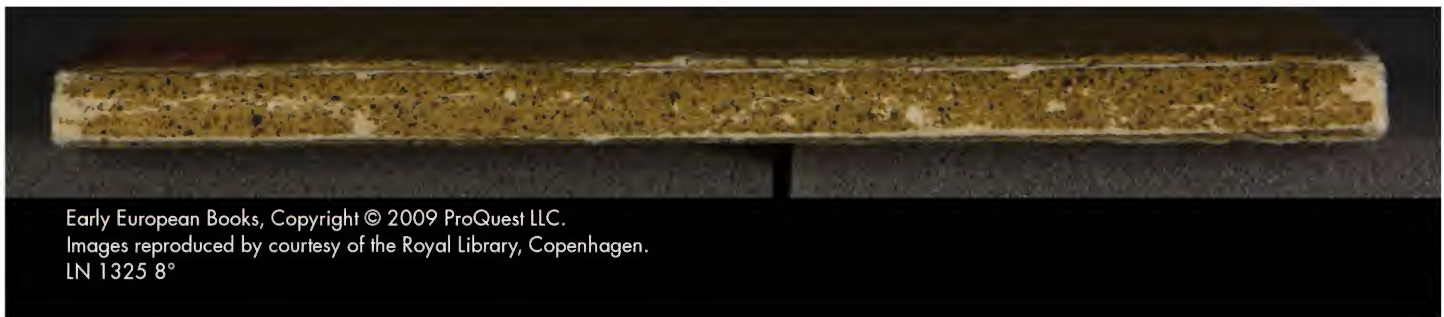
Persenober
og
Constantianobis

Persenober.

En lystig oc skøn Historie paa Rim/ om Konning Persenober oc Drotning Constantianobis.

Lystig at høre oc læse.

Nu nylige offuerseet oc Corrigerit/ Rettere end hun vaar før.

Prentet i Kiøbenhaffn/ aff Laurentz Benedicht.
1572.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

JEt Euentyr vil ieg sige fra/
I huo som der vil lyde paa/
Aff en mectig Konnig rig/
Mand finder icke nu mange slig.
Ved en Stad hed Constantia/
Der laa det Slot hand bode paa/
Tolff Konger ieg vil aff scriffue/
De maatte hannem alle skatten giffue/
De skulde hannem til tieniste være/
Det vil ieg sige for sandingen hære.
Da haffde Gud det skicket saa/
Hans Drotning kunde ingen Sønner faa/
Dog haffde hun mange Døtter venne/
Hun vaar faur oc megit skønne/
Den yngste Daatter om i vil vide/
Constantianobis monne hun hede/
Hun vaar saa ven den Jomfru rig/
At ingen aff de andre vaare hendis lig/
Baade i nemme ocsaa i Konster/
For dem alle vaar hun it blomster/
Der hendis Fader det forstod/
At hun vaar saa konstig den Jomffru god/
Til den sorte Skole lod hand hende føre/
At hun skulde visdom see oc høre/
I try Aar monne hun der være/
At lære alle konster de haffde dære/
Der de try Aar fremgangne vaare

 Da

Da lod hand bud effter hende fare/
At hun skulde strax komme hiem/
Som hun giorde oc vaar ey seen.
Der den Jomffru vaar kommen til Laande/
Da kunde hendis Fader vel forstande/
At hun vaar saa klog oc viss/
Som nogen Mester i Pariss/
Oc hun vaar den klogeste dære/
Som i alle hans Land kunde være.
Der effter om it halfft Aars tid/
Hand bleff da siug den Konning blid/
Oc actet sig ey at leffue met alle/
Hand bad da Ridder oc Suenne kalle/
Oc lod dem forstande dære/
Hand kunde deris Herre ey lenger være/
Thi raader ieg eder i Herrer alle/
At i min Daatter Drotning kalle/
Den yngste Daatter om i ville vide/
Constantianobis mon hun hede/
Oc tager alle tieniste aff hende /
Det siger ieg eder i dette sinde/
At ingen Lands Herre kand eder skade/
Den stund hun monne for Landit rade.
De suarede hannem som i maa høre/
Herre wi ville det gerne giøre/
Huad i oss bede oc rade/
Om det kand være oss vden skade.

Der

Der hand vaar død den Konning rig/
Det siger ieg eder sandelig/
Saa stor værdighed fulde ham til graffue/
Som en Lands Herre burde at haffue.
Hans yngste Daatter ieg sagde fra/
Hun lod da snarligen giøre saa/
Ridder oc Suenne lod hun kalle/
De toge tieniste aff hende alle/
Der it Maanit fremgangen monne være/
Hendis gode Mend sagde til hende dære.
Kiere Jomffru om wi bede maa/
At i ville eder en Konning faa/
Den for oss kunde Herre være/
Det raader wi eder altsammen hære.
De suarede den Jomffru rig/
Jeg siger eder sandelig/
Jeg er ey nu saa rede/
At ieg kand eder antsuar vide/
Dog lader eder icke lange/
Fuld gaat antsuar skulle i fange.
Der disse ord vaare talet met alle/
Snarlig hun for sig lod kalle/
Tolff aff de eldste Ridder hun haffde/
Hun talde til dem oc sagde /
J gode Mend ieg lader eder nu forstande/
At i skulle fare i fremmede Lande/
Der at lede oc at spørre/

Om alle de Herrebørn i kunde høre/
Huor deris skabning monne være/
Oc huor de deris stat monne bære/
Oc inden it halfft Aar kand forgaa/
Da skulle i mig det at vide faa/
Aff de yngste der i kunde spøre/
Som i kunde enten see eller høre.
De Herrer suarede som der stode/
Wi ville fare met vor vilge gode/
Baade at spøre oc at lede/
Oc fange eder sandingen at vide.
De tolff Ridder monne aff Landit fare/
At en viste aldrig huor den anden vaare/
De lete oc spurde aff alt deris æffne/
Om alle de Herrebørn de kunde næffne/
Huad de Herrer hørde oc spurde/
Det vilde de scriffue som de oc giorde/
Der de Herrer haffde leet saa vide/
Da vilde de der effter hiem at ride/
De Ridder komme hiem til Land/
Oc finge den Jomffru scrifften i haand/
De ærinde som hun dennem bad/
Hun læste Breffuit strax i stad/
Da fant hun ingen screffuit dære/
Der hendis lige kunde være/
Hun bad de Herrer da fare hiem/
Oc gaff dem Guld oc dyrebar sten.

Da

Da falt det sig saa i laug/
Den tolffte Ridder kom tredie dag/
Hun tog hans scrifft i hende/
Oc læste det Breff til ende/
Sist i Breffuit screffuit stod/
Aff en mectig Juncker god/
Som vaar fauffr oc dydelig/
Kongens Søstersøn aff Franckerig/
J huo hans naffn vil vide/
Juncker Persenober monne hand hede/
Hannem behagede hende allsombest/
Aff alle de Juncker hun haffde før aff læst.
Den Jomffru der ieg siger fra/
Hun giorde det da met konster saa/
Den samme Afften kom hun dære/
Som Juncker Persenober mon være/
Hun giorde oc met konster da/
At ingen mand hende der saa/
Da skuede hun den Juncker god/
Paa Gulffuit for Konningen som hand stod/
Hende behagede hannem megit vel/
Det vil ieg eder sandelig sige met skel/
Der hun haffde den Juncker seet/
Som vaar det ærinde hun effter leet/
Hun vaar der effter icke megit seen/
Offuit sine konster snart igen/
Det vil ieg eder sige for sand/

 Den

Den samme nat kom hun hiem til land/
Det viste huercken Quinde eller Mand/
Huad den Jomffru tog sig til haand.
Der effter en stackit tid maa i vide/
Konningen aff Franckerige lyste at ride/
J Skoffuen at iege effter Hiort oc Hind/
Persenober fulde hannem i samme sind/
Som Kongen monne i Skoffuen fare/
Der kom en Hiort løbende saa saare/
Oc løb saa fast i Skoffuen framt/
Persenober reed effter / den ædele mand/
Oc fulde Hiorten saa lenge dære/
Hand viste ey huor hans Herre mon være/
Det leed da fast at afftens tide/
Alt monne hand effter Hiorten ride/
Oc reed saa lenge den ædele mand/
At hand kom neder til en strand/
Och saa it Skib for sig dære/
Hand viste da ey huor Hiorten mon være/
Natten gick hannem fast paa hende/
Hand viste ey huort hand vilde sig vende/
Da tog hand til at tencke der paa/
Effter det er nu gangit saa/
At ieg er fra min Herre vilt/
Det giør mig i hiertet ildt/
J men ieg er da kommen hære/
Vdi det Skib vil ieg være/

162

Der vdi i nat at bliffue/
Oc tage som Gud vil mig det giffue.
Skibit der ieg sagde fra/
Seglit som der monne være oppaa/
Vaar besticket met Guld/
Oc set met dyrebar stene fuld/
Toffuene vaare aff silcke hin skære/
Oc mange vnder mon der være/
Masten vaar aff Guld det rene/
Hun vaar oc sat met dyrebar stene/
Huad skal ieg der mere sige fra/
Hand gick at skibet oc giorde saa/
Oc lod sin Hest springe der ind/
Hand saa der huercken Mand eller quind/
Der hand kom der ind den ædele mand/
Det vil ieg eder sige forsand/
Hand fand da faare sig dære/
Mad oc Vin til rede være/
Foer oc krybbe til sin Hest/
En Seng vaar giort som kunde best/
Oc reed met dyrebar klæder saa/
Som en Konning skulde ligge der paa.
Aarlig om morgenen der det vaar dag/
Den Juncker stoed op oc giorde saa/
Hand saa da vdi Haffuit saa vide/
Da blelff hand vaar i samme tide/
At hand vaar for en mectig Stad/

Oc vaar icke megit i hiertet glad/
For det vaar kommet hannem ſaa til haande/
At hand vaar der i fremmede Lande/
Da tenckte hand ved ſig/
HERre Gud du hielp nu mig/
At ieg maatte fange at vide oc høre/
Huad mectig Stad dette monne være.
Der hand det tenckte den ædele Mand/
Hand lod ſin Heſt ſpringe i Land/
Oc reed ſaa ſtrax i den ſamme Stad/
Hand vaar icke megit i hiertit glad/
Thi hand kunde der ingen folck finde/
Huercken Mand eller Quinde/
Der hand intet folck der ſaa for ſig/
Hand fick ihu oc tenckte ved ſig/
O HERre Gud huad monne du mene/
Men ieg ſkal fare her ſaa ene/
Hand reed da frem oc for ſig ſaa/
It mectigt Slot for Staden laa/
Da tog hand til at quide/
Did vil ieg geniſten ride/
Gud hand monne det ocſaa giøre/
At ieg maa folck enten ſee eller høre/
Der hand kom for den Slots port/
Der offuer ſtod it Torn ſaa ſtort/
Porten obnedis i ſamme ſinde/
Den Juncker red da geniſten inde/

Snar-

Snarlig de hans Hest bort førde/
Dog saa hand icke huo det giorde/
Siden bleff hand fuld i stuffuen inde/
Hand saa huercken Mand eller Quinde/
Huide duge paa bordit laa/
Der brende oc Liuss i alle vraa/
Stuffuen vaar liuss som en Christalle/
Dog saa hand intet folck met alle/
Da bleff hand megit i hiertet vee/
Thi hand der ingen kunde høre eller see/
Hand tenckte da ved sig ene/
O Herre Gud huad monne du mene/
Jeg er jo skyldig at dø for dig/
Thi du tolde døden for mig/
Saa gierne nu som en anden tid/
Da er forglemt all min angist oc quid.
Hand maatte da see i samme sinde/
Kommende mange Bluss i stuffuen inde/
Piber oc Harpeleg hand hørde/
Dog saa hand icke huem det giorde/
Da kunde hand tencke ved sig/
At der kom ind en Jomffru rig/
Som fuldis i stuffuen ind til mad/
Hand tiede quær der som hand sad/
Siden kunde den Juncker kiende/
Der kom om hannem mange hende/
Oc fulde hannem bort den ædele Mand/

Met den Jomffru at tage Vand/
Siden bleff hand set til bord/
Ingen taled til hannem it eniste ord/
Den Juncker fornam da som hand sad/
Det hand skulde sidde met hende til fad/
Der bleff hand siddende den ædele mand/
Det vil ieg eder sige forsand/
Hand vaar saa redt som en Hare/
Fordi alting bleff baarit den Juncker faare/
Der kom oc Vin i kostelig kar/
Dog saa hand icke huem det bar/
Hand kunde oc kende den Juncker god/
En bisser for den Jomffru stod/
Oc skar it stycke for hende/
Huert andit for hannem i samme sinde.
Da giorde hand korss for sig/
HERRE Gud du hielpe nu mig/
Jeg skal æde aff denne mad/
Den ieg seer ligge i dette fad/
Oc dricke siden huad ieg kand naa/
Lad saa gange huor det maa/
For hannem vaar i allehaande maade/
Til at dricke oc æde baade/
Det gick hannem allermest til mene/
At hand skulde sidde der saa ene/
Huad kand ieg der mere sige fra/
Den afften bleff hand siddendis saa/

Oc hørde mange faure Thone/
Baade Tromper Harper oc Basone/
Dog vaar hannem i hiertet vee/
For hand kunde ingen spøre eller see.
Huad monne de siden tage der til haande/
Der komme mange Bluss for dem at stande/
Da tenckte hand ved sig dære/
Huad væsen monne det skulle være/
Oc tenckte da saa inderlig/
Oc reddis at det vaar hannem til suig/
Siden kunde hand atter kiende/
Der kom om hannem mange hende/
Oc fulde hannem aff stuffuen dære/
Til en Seng vaar giort met ære/
Oc reed met dyrbar klæder saa/
Som en Konning skulde ligge oppaa/
Der bleff hand liggende en liden stund/
Oc haffde sorrig mangelund/
Siden maatte hand see den Juncker god/
At mange Bluss for Sengen stod/
Oc kunde der ved kiende/
At Jomffruen vaar der inde/
Hand tenckte da ved sig/
Monne hun skulle i Seng til mig/
De ginge da bort baade møer oc suenne/
Den Jomffru bleff for Sengen ene/
Siden settis hun i Sengen neder/

Per=

Perſenober lagdis til Veggen vreder/
Oc tenckte da ved ſig ene/
Hielp nu Chriſt den rene/
At hun vilde ſaa for mig raade/
Det ieg ſkulde faa her ingen ſkade.
Den Iomffru rørde ved hannem met liſte/
Oc lod ſom hun det icke viſte/
At den Iuncker ſkulde i Sengen være/
Oc ſpurde ſtrax huor hand kom dære/
Hun raabte høyt oc ſagde ſaa/
Dit Hoffuit ſkal dig huggis fra.
Hand ſuarit kiere Iomffru for eders ære/
Ieg ved ey ſelff huor ieg kom hære.
Den Iomffru hun monne da effter lede/
Du ſkalt mig ſige huad du monne hede/
Oc talede da til hannem met liſte/
Hans naffn hun fuld vel viſte/
Hand laa ſaa red ſom en Hare/
Den Iomffru torde hand neppelig ſuare/
Giører met mig effter eders naade/
Som Gud giffuer eder til raade/
En Suine hyrde monne ieg være/
Ieg ved ey ſelff huor ieg kom hære/
I huor ieg kom paa denne fær/
Da er mit naffn mig icke vær.
Den Iomffru ſuarede oc vaar ey ſeen/
Oc ſagde til den Iuncker igen/

Ten=

Tencker du at ieg monne det icke vide/
At du monne Perſenober hede/
Jeg ſiger dig nu i dette ſinde/
At du ſkalt det i ſandingen befinde/
Om du vilt giøre ſom ieg vil dig raade/
Da ſkal dig aldrig intet ſkade.
Min kiere Jomffru ieg lyder eder fuld gerne/
Oc giør huad i mig biude oc raade/
Oc ſkulle i vide for ſandingen hære/
Eders fattige tienere vil ieg være/
Effter eders raad at giøre/
Det ſkulle i viſſelig ſee oc høre.
Da ſuarit hannem den Jomffru rig/
Det ſiger ieg dig ſandelig/
At ieg vil dig til Herre haffue/
Oc aldrig andre i min dage/
Du ſkalt her it halfft Aar være/
Oc haffue huer dag megen ære/
At det ſkal ingen at vide faa/
Vden du oc ieg wi ene baade/
At ingen mand ſkal ſee dig/
Huer nat ſkalt du ligge hoſſ mig/
Dog maa det icke andit være/
End du ſkalt ligge hoſſ mig met ære/
Oc ingen whøffuiſkhed mig at byde/
Om du vilt mit raad lyde/
Det ſiger ieg dig ſandelig/

Jeg

Jeg vil om natten tale met dig/
Huad oss kand baade være til glæde/
Det skalt du for sandingen vide/
Lad dig dog intet lange/
At du skalt mig at see fange/
Naar it halt Aar kand forgaa.
Da skalt du mig at see faa/
Met megen glæde oc ære/
Oc da skal vort Bryllup være.
Den Juncker suaret / som i maa høre
Min kiere Jomfru eders vilie at giøre/
Oc at lyde eders raad i allemaade /
Det vil ieg ingelunde lade.
Huad kand ieg her mere sige fra/
Det stod da en Maanit saa/
At huer nat laa hand i hendis arm/
Dog vaar det hans meste harm/
At hand hende icke kunde see/
Det giorde hannem mest i hiertet vee/
En nat som den Juncker laa/
Hand suckede saare oc giorde ocsaa/
Snarlig den Jomfru monne hannem spøre/
Hui sucker du saa det vil ieg høre/
Hand suarede hende met liste/
At hand det icke viste/
Den Jomfru monne hannem der paa suare
Du maat nu vel sucke saa saare/

De

De Hedninger ere i din Morbroders land/
De ville det vinde fra hans haand/
Vden du kommer i samme sinde/
Da monne de hannem hans land aff vinde.
Den Juncker suarede hende fuld snart/
Huad i mig raade vil ieg giøre met en fart/
Den Jomffru suarede hannem da/
Oc sagde til den Juncker saa/
I morgen Aarlig naar du opstaar/
Da finder du din Hest der vden faar/
Den sted du skildis ved hannem/
Den samme tid du hid ind kom/
Rid saa genisten til den strand/
Som du kom først her til land/
Du finder det Skib i samme tid/
Der du seglet met offuer vandit hid/
Far saa did alt huad du formaa/
Som Hiorten hand dig viltis fra/
God bør skalt du fange/
Det skal alt effter din vilge gange/
Oc naar du kommer der til land/
Da finder du der en gammel Mand/
Guld oc Sølff haffuer hand met sig/
Fuld snarlig hand det biuder dig/
Oc naar du fanger det Guld i haand/
Saa rid strax i din Morbroders land/
Oc lad saa offuer landen spøre/

Østen oc Vesten huo det vil høre/
At huo dig vil tiene/
Dem giff Guld oc Sølff hint rene/
Naar du fanger da folck i skare/
Da skalt du i striden fare/
Oc siger ieg dig i dette sinde/
At striden skalt du visselig vinde/
Oc skal den ære komme dig til haand/
At du skalt frelse din Morbroders land/
Naar du haffuer da vundit den strid/
Skiffte Guld oc Sølff samme tid/
Blant alt dit folck du haffuer dære/
Som dig haffuer tient oc fult met ære/
Giff dem Aarloff i samme tid/
Oc kom saa strax der effter hid/
Oc lad din Morbroder da forstande/
At det vaar dig/ der frelste hans lande.
Den Juncker suarit som i maa høre/
Min kiere Jomffru fuldgerne ieg det giøre/
Huad i mig bede oc raade/
Det vil ieg ingelunde lade/
Aarlig om morgenen der det vaar dag/
Den Juncker monne da opstaa/
De togis i fauffn i samme stund/
Deris kierlighed vaar tusindlund/
Der hand opstod den ædele mand/
Fuld snarlig hand da for sig fand/
Hest

Hest oc Skib til rede at være/
Den Juncker foer hiem met megen ære/
Oc gick det hannem i alle maade/
Som den Jomffru hannem sagde.
Den Juncker seglet oc giorde saa/
Did som Hiorten hannem viltis fra/
Det første den Juncker treen paa land/
Da kom til hannem den gamle Mand/
Oc hand ey lenger taude/
Giorde lige som Jomffruen sagde/
Hand haffde met sig dære/
Mere end fire Asen kunde bære/
Guld oc Sølff det rene/
Oc der til mange dyrebar stene/
Hand fick den Juncker det i hende/
Din kierist gode ven dig det sende/
Den du haffuer mest act paa/
Som du skildis i morgis fra/
Hun bad dig giøre for din ære/
Du skulde icke lenge fra hende være.
Strax hand fick det Guld i haand/
Hand reed da i sin Morbroders land/
Oc lod det offuer landit fornemme/
At alle de som hannem ville tienne/
Dem vilde hand giffue Sølff oc Guld/
Til de haffde pungen fuld/
Hand fick da megit folck i skare/

Siden

Siden monne hand i striden fare/
Oc actede sig saa den ædele Mand/
At frelse sin Morbroders land/
Der hand haffde vundet den strid/
Da vaar forglemt all hans quid/
Siden lod hand sine tiener kalle/
Gaff dem Guld oc Sølff alle/
Oc skifftede strax i stad/
Lige som Jomffruen hannem bad/
Oc gaff dem Aarloff i samme stund/
Hans Morbroder tackit ham tusind lund/
For hand haffde giort hannem den ære/
Oc bad hannem hiemme hoss sig være/
Den Juncker suaret oc sagde ney/
Jeg tencker Frende det skeer ey/
Jeg vil en anden vey fare/
Gud eders liff oc eder beuare/
Der vil ieg ey mere sige fra/
Hand reed til Skiffuit oc giorde och saa/
Hand vant op segelit oc vaar ey seen/
Oc kom til sin Jomffru snart igen/
Oc bleff da der vndfangen met ære /
Meget mere end hand kunde tilforne være/
Om afftenen der hand sad offuer Bord/
Jngen talit til hannem it ord/
Om natten der de laa tilsammen/
De talit met huer anden oc giorde gammen/
Hun

Hun tackit den Juncker dære.
For hand haffde sig skicket met ære/
De spurde huorledis ham var gãgit tilhaande
Siden hand foer fra hende aff lande/
Hand sagde hende det met liste/
Den Jomffru det fulduel viste/
Hun atspurde icke den ædele mand/
For hun jo vistit saa vel som hand/
Der effter bleff hand der en Maanit saa/
At hand huer nat i hendis arm laa/
Om dagen hand intet folck kunde see/
Som met hannem kunde lege eller lee/
Der aff haffde hand megen quide/
Om natten den Jomffru giorde hannẽ blide.
Jeg vil det lade nu saa være/
Hand haffde der megen ære/
En nat laa hand hoss hendis side/
Da monne hand atter suarlig quide/
Den Jomffru spurde hannem igen/
Huad hannem da vaar kommet til meen/
Min kiere Jomffru effter eders naade/
Jeg veed ey selff huad mig monne skade/
Dog kand ieg det vel mercke/
At mit hierte monne storlig vercke.
Den Jomffru suaret hannem obenbare/
Du maatte vel sucke fuld saare/
Thi at hedningerne ere atter kommen igen/

Oc giøre din Morbroder meget meen/
Oc gaa hannem snarlig paa hende/
Oc ville hans land opbrende/
Vden du kommer snarlig did/
Da fanger den Herre sorrig oc quid/
Der hun saa talede den Jomffru god/
Da vaar hand i sit hierte mod/
Oc suaret den Jomffru da met ære/
J skulle det vide min hiertens kiere/
At ieg vil giøre i alle maade/
Huad som i mig bede oc raade/
Den Jomffru monne hannem atter suare/
Oc sagde saa til den Juncker dære/
J morgen Aarlig skalt du vide/
Hest oc Skib at være til rede/
Fare da did alt huad du formaa/
Did som Hiorten dig viltis fra/
Da finder du atter for dig dære/
Den gamle Mand til rede at være/
Huad som hand haffuer der met sig/
Det biuder hand snarlig dig/
Tag det strax i haande/
Oc far siden i din Morbroders lande/
Oc holt dig atter saa/
At alle mand maa sige der fra/
Den Strid skalt du ocsaa vinde/
Det siger ieg dig i dette sinde/

Naar

Naar du striden haffuer vundit dære/
Skifft saa Guld oc Sølff met ære/
Blant det folck som tiener dig/
Kom saa snarlig hid igen til mig/
Oc inden en Maanit kand forgaa/
Skalt du mig at see faa/
Met allsomstørste lyst oc glæde/
Det skalt du for sandingen vide.
Der den Jomffru haffde talet saa/
Den Juncker suaret oc sagde da/
Min kiere Jomffru effter eders naade/
Fuld gerne at giøre huad i mig raade/
I den samme stund oc tid/
Da vaare de baade i hiertet blid/
Hand kyste da hendis rosens mund/
Deris kierlighed vaar tusindlund/
Siden monne den Juncker opstande/
Oc foer fra hende strax aff lande/
Did som Hiorten hannem viltis fra/
Sandelig ieg vil sige eder saa/
Det første den Juncker paa landit treen/
Den gamle mand gick hannem imod igen/
Met megit Guld oc Sølff i hende/
Din kieriste gode ven dig det sende/
Der all din act er paa/
Som du skildis i morgis fra/
Der hand fick det Guld i haande/

Hand reed strax i sin Morbroders lande/
Oc loed da forkynde saa vide/
At all de til hannem vilde ride/
Som hannem vilde met ære tiene/
Den vilde hand giffue Guld oc sølff det rene/
Oc reed siden til Kongens gaard/
Miød oc Vin vaar for hannem wspard/
Hans Morbroder vndfick hannem met ære/
Oc bad hannem Gud vel kommen være/
De vndfinge hannem i samme sinde/
Fruer oc møer oc høffuiske quinde/
De giorde hannem mange lunde/
All den ære som de kunde/
Da vaar de saa til raade/
Baade Christne oc Hedninge baade/
At de vilde baade tho fremgaa/
Som for striden skulde staa/
Thi at det vaar mindre nød/
End der skulde saa mange død/
Den Hedenske Konning haffde met sig/
En kempe vaar stor oc kostelig/
Den Christne Konning haffde ingen mande
Som for den Hedenske kempe torde stande/
Persenober sagde til Kongen da/
Den Hedenske kempe vil ieg bestaa/
Oc imod hannem at stride/
Jeg vil hannem ey en foed fra vige/

Den

Den Hedenske kempe giorde sig rede/
Der hand fick disse tidende at vide/
At Persenober vilde mod hannem gaa/
Oc vilde hannem allene bestaa/
De screffue it breff paa den jord/
Oc talede ingen aff dem it ord/
De hugge huer anden hadskelige/
Den ene vilde icke for den anden vige/
Den Hedenske Konge gick ham saa nær/
Det vil ieg sige for sandingen hær/
Hand haffde sig nær offuergiffuit met alle/
Da monne hand snarlig paa Gud kalle/
At hand skulde hannem hielpe i dette sinde/
At hand maatte den Hedning offueruinde/
Der kom en røst oc talede saa/
Til Persenober oc sagde saa/
Tenck paa din hiertens kiere/
Den dig haffuer giort den store ære/
Da bleff hand i sit hierte saa frid/
At hand forglemte baade sorrig oc quid/
Oc alle de saar der hand fick/
Snarlig de hannem aff huen gick/
Persenober hug da siden saa saare/
At Hedningen kunde sig intet bare/
Oc hug hans hoffuit aff met alle/
At kroppen hand monne effter falle/
Da flyde de Hedninge alt det de kunde/

Oc finge der skade mangelunde/
Persenober reed til Slottit igen/
Hans Morbroder vaar icke halle seen/
Oc lod hente en Læge i samme sinde/
Som den Juncker hans saar skulde forbinde/
Fruer oc Jomfruer tiente hannem da/
All den stund hand der laa/
Drotningen haffde en Daatter dære/
Kongens steffdaatter monne hun være/
Hun fick til Persenober saa god vilie/
At hun vilde sig aldrig fra hannem skillie/
Oc actet der fuld stadelig oppaa/
At hun skulde hannem til hosbonde faa/
Der Kongen oc Drotningen det forstode/
Da spurde de at den Juncker gode/
Om hand vilde hemmelig hoss dem være/
Oc haffue den samme Jomffru met ære.
Persenober suaret da snarlig/
Oc sagde da til den Konning rig/
J skulle det vide for sandingen hære/
At ieg vil her icke lenger være/
Oc ingen Quinde vil ieg loffue/
For ieg kommer til den stolte Jomffrue/
Den ieg haffuer i hiertet kier/
For alle de Quinder i Verden er.
Der Kongen oc Drotningen det forstod/
At hand saa suaret den Juncker god/

Hans

Hans Moder bode icke langt der fra/
De lode det snarlig giøre saa/
Bud effter hende at fare/
Ridder oc suenne i skare/
At hun skulde snarlig til dem komme/
Oc tenckte at det skulde dem megit fromme/
Der hun vaar kommen den Frue/
Da kunde hendis raad icke heller due/
Ham bad Fruer/ møer/ oc høffuiske quinde/
Det hialp io lengre oc minde/
Hannem bad Ridder oc suenne/
Det kunde icke heller tiene/
Persenober suarede dem alle dære/
At hand vilde der icke lenger være/
Oc ingen mø da vilde hand loffue/
For hand kom til den stolten Jomffrue/
Der ieg haffuer loffuit sandelige/
At ieg skal hende aldrig suige.
Hans Moder det ey da lenger taude/
Hun talede til hannem oc sagde/
Jeg beder dig min Søn kiere/
Sig mig huad Jomffru det mon være/
Der dig haffuer giort den megen glæde/
Det vilde ieg gantske gerne vide.
Hand sagde sin Moder snarlig/
Huo som vaar den Jomffru rig/
Oc sagde ieg kand hende icke see/

Det

Det giør mig mest i hiertet vee/
Dog haffuer hun giort mig megen ære/
Thi skulle i Moder vide hære/
Oc lengis mig suarlig til hende/
Gud giffue ieg maatte hende snarlig finde/
Der hans Moder hørde hannem tale saa/
Den Juncker suarede hun snarlig da/
Jeg fryeter det min Søn kiere/
At det monne en Dieffuel være/
Der du haffuer til saa megen fig/
Jeg fryeter saare hun giør dig suig/
Jeg vil dig giffue en guld ring/
Naar du vender hannem omkring/
Da maat du klarlig see dære/
Huordan en quinde hun monne være.
Der Kōgen oc Drotningen kūde det kiende
At de kunde ey hans hu omuende/
Der hand vaar gangen at soffue/
De lagde hoss ham den samme Jomffrue/
Oc meente hand skulde faa vilge til hende/
Oc glemme den anden i samme sinde/
Der hand vaagnede op hand saa/
Den Jomffru hoss ham i sengen laa/
Da sprang hand op den Juncker god/
Oc vaar da i sit hierte mod/
Hand klæde sig i den Juncker rig/
Spranck til sin Hest fuld snarlig/

675. 702

Oc reed siden den ædele mand/
Saa lenge hand kom til den strand/
Som hans Skib til rede laa/
Hand vant op segelit oc giorde saa/
Oc foer saa til den skiøne Jomffru/
Den hand haffde ideligst i hu/
Den Jomffru der ieg sagde fra/
Hun fick til hannem saa megen attraa/
Det hun vaar siug i samme tid/
Oc bar for hannem sorrig oc quid/
Der den Juncker vaar kommen dære/
Som hand haffde lenge traad at være/
Hand bleff vndfangen met megen glæde/
Det skulle i for sandingen vide/
Halffue mere end hand tilforn vaar/
Det vil ieg sige obenbar.

Om afftenen der de sadde til bord/
Jngen talede til hannem it eniste ord/
Jcke saa hand huercken mand eller quinde/
Det gick den Juncker nær i sinde/
Den Jomffru ey lyste at sidde lenge/
Hun lod sin Juncker følge til senge/
Fuld snarlig hun selff effter gick/
Det siger ieg eder sandelig/
Der de komme til senge sammen/
De talede til huer anden oc giorde gammen/
Oc togis i fauffn i samme stund/

Deris

Deris glæde vaar tusindlund/
Hun tackit den Juncker dære/
For hand haffde holdit sig met ære/
Oc bad hannem icke lade sig lange/
Naar en Maanit kand forgange/
Da skal vort bryllup være/
Oc skalt du mig see met megen ære.
De blodige linkleder tog hun ham fra/
Oc fick hannem rene kleder oppaa/
Hand haffde der megen ære oc glæde/
Alle gode ting vaar hannem til rede/
Oc mere ære hand fangit haffde/
Haffde hand giort som Jomffruen sagde/
Oc lyd fuldkommelig hendis raad/
Da haffde hand icke bleffuit forsmaad.
Den anden nat vil ieg sige for sand/
Som hand laa den ædel mand/
Oc fornam at Jomffruen soff/
Hans Moders raad kom hand ihu/
Som hun hannem raadde oc bad/
Den sidste tid de skildis at/
Den dyrebar Steen vende hand omkring/
Som laa i den Guldring/
Den hans Moder gaff hãnem i Franckerige
Hand liuste saa klarlige/
Det hand maatte giørlig kiende/
At det vaar den deyligste Quinde/

Der hand i alle hans dage ey før ſaa/
Eller nogen tid haffde hørt ſige fra/
Hun vaar ſaa ven i alle maade/
Det hand ingelunde kunde afflade/
At ſee den Jomffru ven/
Det bleff da hannem ſelff til meen/
Det ſkin i hendis øyen ſtod/
Der aff vognet den Jomffru god/
Der hun ſaa ſig forraad at være/
Offuer hannem monne hun ſuarlig kære/
Oc ſagde til hannem da/
Din fule ſkalck hui giorde du ſaa/
Du haffuer giort mig baade falſk oc ſuig/
Det ſkal ieg kære dagelig/
Hun ſpranck aff Sengen i ſamme tid/
Oc haffde i hiertet ſorrig oc quid/
Hun ſette ſig for Sengen da/
Suarlig hun græd oc giorde och ſaa/
Oc ſørgede jammerlig ſaare/
Fuld ynckelig hun græd oc felde taare/
Den Juncker der i Sengen laa/
Hand græd oc ſørgede lige ſaa/
Oc monne ſig ſuarlig kære/
Det hand i Verden føder ſkulde være/
At hand ſkulde giøre hende dette ſuig/
Oc fordærffue ſaa ſelffuer ſig/
Hand bad den Jomffru ſnarlig da/

Jla.

I lader mig mit Hoffuit hugge fra/
Thi at ieg veed det selff gantske vel/
At ieg haffuer eder giort wskel/
Thi vil ieg nu heller dø/
End leffue lenger i saadan nød/
Jeg giorde som den wselste mand/
Der i all Verden være kand/
Huad skal ieg nu mere sige/
Den lange nat gick bort met angist oc quide/
De sørgede jammerlig baade/
Met graad oc ynckelig lade/
Om morgenen der dagen vaar liuss/
Da komme de vden for det huss/
Som Jomffruen hun laa inde/
Fruer oc møer oc tieniste Quinde/
Oc der til Ridder oc suenne/
Som den Jomffru skulde tiene/
Met vand oc Handklæde til rede da/
For det vaar tid hun skulde opstaa/
Jeg vil oc sige for sandingen hære/
At hendis søster monne der met være/
Huo hendis naffn vil vide/
Jomffru Fraga monne hun hede/
Hun vaar dydelig den ædel Jomffrue/
Det maatte Juncker Persenober loffue/
Haffde hun icke værit den ædele quinde/
Hand haffde mist Liffuit i samme sinde/

Det første hun saa den Juncker rig/
Da sagde den Jomffru snarlig/
Min kiere søster ieg spør dig hære/
Huad Mand skal dette være/
Som saa lønlig er inde met dig/
Det vilt du icke sige mig.
Hun suarit da som i maa høre/
Jeg tenckte hand skulde det icke giøre/
At suige mig i gode tro oc loffue/
Som hand giorde den fule boffue/
Thi beder ieg dig min søster kiere/
Lad hannem icke lenger være hære/
Lad hannem halsshugge i samme sinde/
Saa daarer hand aldrig flere quinde.
Der Jomffru Fraga det befand/
At det vaar saa deylig en Mand/
Da tenckte hun paa dygd oc ære/
Oc vilde hannem ey fordærffue dære/
Hun befalet hannem en skipper i haand/
Hand skulde hannem føre met sig aff land/
Oc lod hannem it harnisk giøre/
Som en Ridder burde at føre/
Constantianobis den ædel Jomffru/
Suck oc sorrig haffde hun i hu/
Oc siger ieg eder for sandingen saa/
Hun vilde sig ingen Herre faa/
For hand giorde hende den suig/

Den hun vnte vel hiertelig/
Det bleff saa staendis i siu Aar/
Den Jomfru sorrig i hiertet bar/
Oc ingen glæde kunde hinde hende/
Før de vij. Aar vaar at ende/
Den Skipper der ieg sagde fra/
Hand foer fra Land oc giorde och saa/
Oc haffde met sig den Juncker god/
Som vaar suarlig i hiertet mod/
For det vaar da saa kommet til haand/
At hand skulde være en Skibsmand/
Det naffn kunde hand ilde bære/
For hand monne jo en Herre være/
Hand sørget saa saare for hinde/
At hand miste baade vid oc sinde/
Oc bleff da galend i samme tide/
For den store sorrig oc quide/
Der hand for Jomffruen haffde/
Som ieg tilforne sagde.
Der den Skipper det befand/
At hand vaar galend den ædel Mand/
Da sagde hand som i maa høre/
Den Mand ville wi til Franckerige føre/
Drotningen haffuer en Daatter dære/
Kongens Steffdaatter monne hun være/
Hun ligger siug den Jomffru god/
Hun maatte diss snarer fange bod/

Aff hans daarskab hand monne bedriffue/
Oc lade hannem der hoff hende bliffue/
Den tid hand vaar kommen til Franckerig/
Det siger ieg eder sandelig/
Den Iomffru snarlig det forstod/
At det vaar Persenober den Iuncker god/
Huorfor hun sin siuge haffde/
Som ieg før i Bogen sagde/
Den Iomffru gick til Kongen da/
Oc lod hannem snarlig det forstaa/
Oc skulle i Herre vide forsand/
Det er Persenober den ædel Mand/
Som er eders kiere Søster søn/
Hand er nu kommen her igen/
Oc haffuer mist baade vid oc sinde/
Som i maa nu i sandhed befinde.
Der Persenober hørde hende tale saa/
Da fick hans hierte end mere qual/
Oc bleff end mere galen i det sinde/
For den Iomffru monne hannem kiende/
Oc løb snarlig aff Slottit bort/
At hand aldrig viste selff huort/
Saa saarlig monne hand øbe/
Hand viste ey selff huort hand vilde løbe/
Hand foer i saadan skare/
Som en galend Mand pleyer at fare/
Da fick hand saa i hu/

At hand vilde løbe i en skou/
Der at bliffue oc at være/
Oc æde sligt som skoffuen monne bære/
Som hand oc giorde den ædel mand/
Det vil ieg eder sige forsand/
At hand bleff der i vij. Aar/
Oc kast da op alle de saar/
Som hand fick i samme tide/
Der hand monne met den Hedning stride/
Jeg vil ydermere der aff scriffue/
De vij. Aar monne hannem saa fordærffue/
Met siugdom oc met hiertelig quid/
Fordreff hand saa den lange tid.
☞ En Hedning aff fremmede land/
Der hand monne høre forsand/
At Constantianobis den Jomffru god/
Hun vaar i sit hierte saa mod/
Oc vilde sig ingen Herre faa/
Der hendis land kunde faarestaa/
Da monne hand bud til hende sende/
At hand vilde hendis land opbrende.
Der den Jomffru det forstod/
Hun bleff end mere i hiertet mod/
End hun monne tilforne være/
Hun bad sine gode Mend kalde dære/
Oc gaff dennem tidende tilkende/
At dē Hedenske Kōge ville deris land opbrēde
De

891 918

De Herrer ſuarede da ſnarlig/
Oc ſagde til den Jomffru rig/
J ſkulle det vide kiere Jomffru
At i haffue hannem liden formu/
Om hand fanger det i ſinde/
Thi at i ere ey vden en quinde/
Oc ville wi eder alle raade/
Om wi ſkulle ey ſtande den vaade/
At i eder til hannem giffue/
Oc lader eders land ey ſaa fordriffue.
Den Jomffru ſuaret da ſnarlig/
Alt forſuart er det mig/
At ieg en Hedning ſkal haffue/
Det maa mig drøffue alle dage/
Oc monne mig ſaarlig det fortryde/
Dog vorder ieg eders raad at lyde/
Conſtantianobis den ædel Jomffru/
Hun fick da ſnarlig ſaa i hu/
At hun vilde lade ſin ſøſter det giøre/
Den Hedenſke Konning anſuar at føre.
Den Jomffru der ieg ſagde fra/
Som heder Jomffru Fraga/
At hun ſkulde hannem dette vide/
Naar deris bryllup ſkulde være rede/
Den ædel Jomffru Fraga/
Lod da ſnarlig giøre ſaa/
Hendis ſkib monne hun rede giøre/

Oc lod sin ting til Stranden føre/
Den Jomffru monne aff Landit fare/
Met Ridder oc Suenne i skare/
Oc seglede at den stolte sø/
Foruden møde oc alskens vee/
Den femte dag komme de vnder en Skou/
Da talede hun den stolte Jomffru/
Oc sagde til sin Skipper dære/
Jeg vil mig lade til lands hære/
Mine Møer met mig at gange/
Oc tidkort der at fange.

Den Skipper suarit hende brat/
Jomffru ieg siger eder snart/
Her er saa mange Orme oc Diur/
Oc allehaande Creatur/
Jeg raader eder ey der at komme/
Thi det er eder lidet til fromme.

Jomffruen monne hannem snarlig suare/
Jeg vil alligeuel i Skoffuen fare/
Vor Frue skal lade sig der til sømme/
Mig at vocte oc at gemme/
Baade for Orme ocsaa for Diur/
Oc for alle onde Creatur.

Den samme Skou ieg siger fra/
Det vaar den Persenober laa oppaa/
Hand haffde der værit i vij. Aar/
Met hunger oc tørst oc blodige saar/

Aff

Aff sorrig oc siugdom oc megen quale/
Kunde hand da fuld lidet tale/
Som den Iomffru i Skoffuen gick/
Hun snarlig hannem at see fick/
Da tenckte hun ved sig dære/
Huad Mand monne det være/
Hendis Møer sagde til hende da/
Ædel Iomffru i giøre saa/
Hannem it kold bad at rede/
Oc hielpe hannem megit til glæde/
Da skulle i sandelig rønne/
At Gud skal eder det lønne/
Den ædel Iomffru Fraga/
Suarit dennem och saa/
Hand lycter saa ilde offuer all maade/
Dog vil ieg giøre som i mig raade/
Hannem sine saar at forbinde/
Hun suarit den ædele Quinde/
Siden lod hun tage den saare Mand/
Hannem at bære til den Strand/
Som hendis Skib for laa/
Hun lod da snarlig giøre saa/
Hannem it bad at rede/
Oc fick hannem rene kleder/
Siden forband den Iomffru hans saar/
Loed hannem rage oc kemme hans haar/
Der det vaar giort met alle/

Hun bad sin Skibsmand snarlig kalle/
Oc loed hannem til Skibit føre/
Hans seng met dyrebar kleder at giøre/
Hun lægte hans saar snarlig/
Det giorde den ædel Iomffru rig/
Siden loed hun hannem kleder skære/
Som en Ridder maatte bære met ære/
Da vaar hand en deylig Mand/
Det vil ieg sige eder for sand/
Som mand kunde nogen sted finde/
Baade i tuct / ære oc sinde/
De glæde hannem mangelunde/
Met all den skemt der de kunde
Den ædel Iomffru Fraga/
Lod vinde op Segelit oc seglede der fra/
Ol foer da siden snarlig/
Til den Hedenske Konning rig/
Oc fick hannem antsuar at vide/
Naar hans bryllup skulde være rede.
Den Hedenske Konning vaar ey seen/
Gaff hende Guld oc dyrebar steen/
Oc fulde hende selff til strande/
Saa foer den Iomffru hiem til lande/
Den stund de monne vnder segel fare/
Iomffruen met sit folck i skare/
Hun oc Persenober de baade/
De legte skafftauel oc vaare glade/

De

De legte ſaa lenge met tuet oc ſinde/
At Jomffru Fraga monne hannem kende
Hun ſpurde ham/ huad hand monne hede/
Eders naffn vilde ieg gerne vide/
Mig tycker i ere den Juncker god/
Min ſøſter oc Frue i hiertet mod/
Haffde i ſit hierte ſaa kier/
Oc ingen viſte aff ſamme fær.
Hand ſuaret da hende ſnarlig/
Oc ſagde ſaa til den Jomffru rig/
Min kiere Jomffru om i ville det vide/
Perſenober monne ieg hede/
Jeg haffuer nu værit vdi vij. Aar/
Paa denne ſkou met blodige ſaar/
Met ſorrig oc met høyelig vaade/
Nu tacker ieg Gud oc eders naade/
Der mig haffuer hulpit i dette ſinde/
Min kiere Jomffru det ſkulle i befinde/
Eders fattige tienere vil ieg være/
All den ſtund ieg leffuer hære.
Der den Jomffru det befand/
At hand ſaa talede den ædel mand/
Da vaar hun megit i hiertet glad/
Oc ſuarit hannem ſtrax i ſtad/
Min kiere Juncker eder ey at ſuige/
Min ſøſter oc eder vil ieg forlige/
Oc giøre eder venner baade/

At hun skal eder tage til naade/
Jeg haffuer it Slot lidet her fra/
Som min Fader otte tilforn/
Did vil ieg eder sende/
Saa lenge ieg kand hendis hu omuende/
Oc naar ieg eder Breff til scriffue/
Da skulle i der ey lenger bliffue/
Men snarlig til mig komme/
Eder selff til megen fromme.
    Der denne tale vaar end/
Da vduaalde hun aff sine Mend/
Som den Juncker skulde met fare/
Hannem at tiene oc tage til vare/
Oc hannem at føre til den Borg/
Som hand skulde leffue vden sorg.
    Den ædel Jomffru Fraga/
Kom til sin Søster oc sagde saa/
Du skalt det vide min Søster kiere/
Den Hedenske Konning hand vil dig ære/
Hand kommer dig til haande/
Oc vil suare for dine Lande/
Dog skalt du vide forsand/
At Persenober den ædel Mand/
Haffuer megit ont told/
For dig saa mangefold/
Om du vilde nu høre mig/
Sandelig siger ieg dig/

Hun sagde hende den stolte Jomffru/
Huor hun fant hannem i den Skou/
Hand haffuer der værit i vij. Aar/
Met tuang oc sorrig oc blodige saar/
Thi vil ieg dig det raade/
At du tager hannem til naade/
Oc elsker hannem aff hiertens grund/
Oc tag ey ved den Hedenske hund.
Der Constantianobis dette hørde/
Da maa i høre huad hun giorde/
Hun suarit sin Søster snarlig da/
Som vaar Jomffru Fraga/
Oc giorde sig vred i hue/
Persenober den fule boffue/
Haffuer ilde imod mig giort/
Søster som du haffuer før hørt.
Jomffru Fraga den ædel Quinde/
Giorde sig vred ved hende/
Oc suarit hende brat igen/
Til hendis ord oc vaar ey seen/
Søster du vaarst det aldrig værd/
At hand skulde fare i saadan færd/
Saa megit ont som hand haffuer told/
For din skyld saa mangefold.
Constantianobis den ædel Jomffru/
Snarlig hun omuende sin hu/
Oc suarit hende blidelig/

Kiere søster sige du mig/
Paa huad stæd monne hand være/
Lad hannem snarlig komme hære/
Iomffru Fraga suarit genest brat/
Kiere søster ieg siger dig sat/
Ieg loed hannem til mit Slot fare/
Fick hannem suenne som paa ham skulle vare
Nu vil ieg hannem Breff til scriffue/
At hand skal der ey lenger bliffue/
Men snarlig komme til dig/
Paa de ord du suarede mig.
Constantianobis monne hende suare/
Kiere søster vilde du selff fare/
Da kom hand diss snarer hid/
Mig lengis fast effter den tid/
At ieg maatte hannem at see faa/
Om det er sant som du sagde fra.
Der Iomffru Fraga den tale forstod/
Hun giorde sig rede den Iomffru god/
Effter den Iuncker at fare/
Met sine suenne oc møer i skare/
Der Iomffru Fraga hun kom dære/
Som hun actet Persenober at være/
Snarlig de tidende for hende kom/
At hand vaar borte den ædel mand/
Det første hun den tidende forstod/
At hand vaar borte den Iuncker god/

Snar=

Snarlig begynte hun at græde/
Och saa jammerlig monne hun læde/
Hun foer til bage den Iomffru rig/
Oc sagde sin Søster snarlig/
At hand vaar borte den Iuncker god/
Hun falt paa gulffuit som hun stod/
Saa suarlig monne hun sig giffue/
At ingen actet hende at leffue/
Der effter som hun besindit sig/
Sagde/ kiere Søster hui sagde du til mig/
At hand skulde komme hære/
Monne den Iuncker jo borte være/
Det maa mig drøffue allen stund/
At ieg skal haffue den Hedenske hund/
Da suarede hende Iomffru Fraga/
Kiere Søster sørge ey saa/
Du vedst ey huad lycke Gud dig aand/
Hand maa end komme den ædel Mand/
Der all din act er oppaa/
Oc løse all din lange attraa/
Gud monne hannem end hid sende/
For dit Hoff kommer til hende/
Det pleyer Persenober den Iuncker rig/
Fare paa Vand oc forlyste sig/
Eller oc i Skou at jage/
Som hand er vant i sin vnge dage.
Saa monne hand nu paa Vandit fare/

Der kom it veyer oc blæste saa saare/
Oc dreff hannem ind for Hedenske Land/
Der rende en Greffue paa huiden sand/
Hand greb Persenober til fange/
Oc bad hannem i Taarnit gange/
Huilcket som hand oc giorde/
For hand icke andet torde/
Der bleff hand sidende den ædel Mand/
Saa lenge den Greffue vaar faren aff land/
Den samme Greffue der ieg siger fra/
Hand haffde ocsaa act oppaa/
At hand vilde til den Herre hoff nu/
Der Constantianobis den ædel Jomffru/
Skulde met den Hedenske Konning haffue/
Det skulde da være om fiorten dage/
Greffuen haffde en ædel Førstinde/
Hun vaar dydelig i alle sinde/
Oc hun vaar Christnet den Frue/
Det maatte Persenober loffue/
Den Greffue vaar aff Landen faren/
Met sin hoff Folck i skaren/
Den Frue fick saa i sinde/
Gick til Persenober i Tornit inde/
En Ridder haffde hun met sig/
Hand vaar høuisk oc dydelig/
Hannem fulde tuct oc ære/
Thi hand monne oc en Christen være.

Per-

Perſenober hand ſuarit dennem ſnarlig/
Oc ſagde til den Frue rig/
Min kiere Frue ieg ſiger eder ſand/
Huor ieg er kommen hid til Land/
Jeg pleyer altid den ſid at haffue/
At fare vdi Skou at jage/
Eller at fare paa Vand/
Det pleyer ieg megit at tage til haand/
Saa vaar ieg ocſaa nu vdfaren/
Oc ingen Folck met mig i ſkare/
Der kom it veier oc blæſte mig hid/
Thi haffuer ieg nu baade ſorrig oc quid/
End ſtaar det mig meſt i hu/
At ieg er fra den ſtolte Jomffru/
Som den Hedenſke Konge ſkal nu haffue/
Det maa mig fortryde i alle min dage/
Thi at hun er min feſter mø/
Faar hand hende det bliffuer min død/
Strax der den Frue det hørde/
At hand ſin tale ſaa fremførde/
At hand vaar en Chriſten Mand/
Oc vaar ſaa kommen der til Land/
Da monne hun hannem ſnarlig ſuare/
Jeg vilde nu gierne lade dig fare/
Om ieg viſte forſand/
At naar min Herre kommer til Land/
At hand ſkulde mig ey derfor hade/

Vilde du sige mig vden skade/
Da skal ieg lade dig ride/
Om du kunde frelsis aff denne quide.
  Persenober suaret da snarlig/
Oc sagde til den Frue rig/
I skulle det vide min Frue kiere/
Jeg loffuer eder paa min ære/
Om i ville nu lade mig fare/
Jeg skal det snarlig saa foruare/
At eders Herre skal eder ey hade/
For den sag i nogre maade/
Den Frue gaff hannem Harnisk oc Heste
Som hun vduaalde aff de beste/
Oc der til Tolff suenne/
Som hannem skulde følge oc tiene/
For vden Guld oc Sølff hint rene/
Oc der til mange dyrebar stene/
Siden bad hun hannem vel fare/
Gud hans Liff oc ære beuare/
Der hand monne aff Slottit ride/
All hans farffue hun vaar huide/
Hand reed blant andre som en løffue/
Oc reddis da for ingen drøffue/
Da den Juncker kom der til lande/
Som den Herre Hoff skulde stande/
Saa nær hand saa den Stad/
Da vaar hand megit i hiertet glad/

Der møtte hannem en Greffue god/
Met sort farffue oc hoffmod/
Hand monne oc selff tolffte være/
Hand vilde sit Liff ey spare for ære/
Det første Persenober hannem saa/
Stack hannem fra Hesten det hand laa/
Siden stod hand aff sin Hest/
Vndfick hannem som hand kunde best/
Oc bad hand skulde hannem det forgiffue/
Oc sagde hand vilde hans stalbroder bliffue/
Oc staa met hannem i angist oc nød/
Om det skulde end gielde hans død/
De loffuede huer anden til lige/
Den ene skulde aldrig den anden suige/
Siden monne de deris naffn omuende/
For ingen Mand skulde det kiende/
Ridder Huidrock skulde Persenober hede/
For ingen mand skulde hans naffn vide/
Greffuen skulde hede Sorterock/
De vilde baade være fremmerst i flock/
Da saadde de paa deris Heste igen/
Deris hielm vaar besat met dyrebar Steen/
Oc rede met deris Folck i skare/
For ingen Herre baare de fare/
De vaare to Helde rige/
De rede i Staden til lige/
Staden hed Constantia/

Som ieg for i Bogen sagde fra/
De haffde dem ey selff saa kiere/
At de vilde dem spare for Fruer ære/
Det første de komme i Staden ind/
Der stode de Ridder paa det ting/
Oc falt det sig saa i lau/
De komme i Staden den første dag/
Som Hoffuit skulde stande/
Snarlig de paa Banind rande/
Oc stunge aff fire til lige/
De vilde for ingen Herre vige/
Ridder Huidrock saa da for sig dære/
Den samme Greffue i Hoffuen være/
Som hannem greb tilforn/
Hand vilde hannem gerne fortørne/
Oc tenckte det samme hans Frue sagde/
Met det samme hand til ham lagde/
Oc hug hannem hoffuedit genisten fra/
Saa langt det hannem i gressit laa/
Da talde Huidrock met sig ene/
Du skalt din Hustru ey formene/
At hun lod mig aff Taarnit gange/
Hun skal ey derfaare være din fange/
Da bleffue de saa til raade/
Huidrock oc hans stalbroder baade/
At de vilde til Herbere ride/
Oc leffue dydelig vden quide/

1296

Huilckit som de oc giorde/
De vrde ey huem det spurde.
Den anden dag mod middags tide/
De monne da atter paa Banen ride/
Och saa Ridder Huidrock oc for sig dære/
Hans Morbroder vaar oc kommen met ære/
Som vaar Konge i Franckerige/
Mand fant da icke mange slige/
Den Hedenske Konge oc hand de baade/
De rende sammen foruden naade/
Oc stunge huer anden hadskelige/
At Kongen aff Franckerige maatte vige/
Der Huidrock dette saa/
Hannem fortrød at saa skulde gaa/
Hand rende til sin Morbroder dære/
Vndsette hannem met ære/
Siden hand sin Hest omuende/
Til den Hedenske Konge hand rende/
Oc hug aff hannem den høyre arm/
Det vaar den skalck megit til harm.
Jomffru Fraga ieg før aff sagde/
Hun da ey lenger taude/
Det første hun det hoffuerck saa/
At Huidrock hug hannem armen fra/
Da sagde hun til sin Søster dære/
Som hed Constantianobis met ære/
Søster du skalt vide forsand/

At Persenober den ædel Mand/
Haffuer vel foruundit sin quide/
Du monne nu see hannem hissit ride/
I huit Harnisk for vden Guld/
Hans Hielm met dyrebar Steene fuld.
Der Constantianobis dette hørde/
At Iomffru Fraga den tale rørde/
Da bad hun hende giøre det før hendis ære
At hun skulde snarlig forsøget være/
Til hans Herbere strax at gange/
Oc skulde hende at vide fange/
Om Persenober vaar være/
Som hun haffde i hiertet kiere.
Iomffru Fraga den ædel Quinde/
Som vaar dydelig i alle sinde/
Hun forklædde sig brat/
Oc gick strax den samme nat/
Did som hans Herbere vaar/
En Kurff fuld aff Eble met sig bar/
Huilcket som hun vilde selge/
Huo der lyste aff at velge/
Det giorde den dydelige Quinde/
At ingen mand skulde hende kiende/
Det første hun i Husit kom/
Snarlig den Iomffru det fornam/
Oc kiende Persenober som hand sad/
Da bleff hun megit i hiertit glad/

Der

Der hun haffde at vide fangit/
Det ærinde som hun vaar effter gangit/
Da gick hun strax hiem igen/
Til sin Søster oc vaar ey seen/
Oc sandelig sagde hende da/
At hun Juncker Persenober saa/
Den tredie dag skulde Hoffuit oc være/
De Herrer sammeledis Tornere/
Vden den Hedenske Konge hin stercke/
Hand laa da oc haffde ryguercke/
Oc haffde met sig icke nogen lyst/
Thi hand haffde sin arm mist/
Huo mest Mandom kunde da bedriffue/
Hand skulde hoss den Jomffru bliffue/
De dysterede Mandelige/
Saa vel de fattige som de Rige/
Huad skal ieg der mere sige fra/
De to rede den tredie laa/
Stort vnder monne de bedriffue/
De vilde jo huer hoss Jomffruen bliffue/
Constantianobis sagde da/
Til sin Søster Jomffru Fraga/
Søster ieg er i hiertit vee/
Vden det kunde saa skee/
At Persenober min hiertens kiere/
Maatte i afften hoss mig være/
Lad dig icke lange/

 Det

Det skal effter din villie gange.
En gammel Ridder vaar oc dære/
Som Jomffruens Raadgiffuer skulde være/
Fraga sagde til hannem da/
Kiere Herre skicker det saa/
At Ridder Huidrock maa til min søster kōme/
Det maatte end være oss alle til fromme/
Beder hans stalbroder oc met hannem gange
Hun monne saarlig effter dennem lange/
Hun haffuer Huidrock i hiertet kier/
For alle de Herrer her kommen er/
Oc haffuer til hannem megen attraa/
Hun acter sig hannem til Herre at faa/
Oc skulle i Herre saa lønlig vide/
Persenober monne hand hede/
Hand haffuer lidt megit ont for hende/
Huilckit i skulle i sandhed befinde/
Naar ieg haffuer stunder til/
Fuld gierne ieg eder det sige vil/
Aff den store sorrig oc quid/
Som hand haffuer for hende lid/
Thi bør hannem best at haffue hinde/
For alle de Herrer mand kand finde/
Oc tycte mig raadeligt at være/
At hand i afften maatte komme dære/
Om wi kunde det saa skaa/
At hun maatte hannem til Herre faa/
Oc skulle i Herre vide forsand/ Hand

Hand er en mectig ædel Mand.
Den gamle Ridder suarit saa/
Oc sagde til Jomfru Fraga/
Vider det min Jomfru kiere/
Om det er sand i sige hære/
Da vil ieg strax effter hannem gaa/
Oc vil wi visselig fly det saa/
At hand skal hoss Jomfruen bliffue/
Den Hedenske Konge ville wi fordriffue.
Der denne tale vaar offuerlagt/
I alle maade som nu er sagt/
Den Ridder gick da snarlig did/
Som hand vaar den Juncker rig/
Oc hilsede hannem venlig dære/
Som hand kunde best met tuct oc ære/
Min kiere Jomfru lader eder bede/
I skulle i afften met hende æde/
Eders stalbroder hand skal ocsaa/
Hun vil at i skulle snarlig gaa/
Før end de Herrer gaa til bord/
Det er min Jomfru hendis ord.
Ridder Huidrock oc hans stalbroder baade
De bleffue da saa til raade/
Wi ville strax met hannem gange/
Wi maatte end det at vide fange/
Huem der skal time den ære/
Der Jomfruens Herre skal være.

Det første Huidrock i stuen treen/
De Herrer stode op igen/
Oc hilsede hannem dære/
Oc vndfinge hannem met megen ære/
Det første Jomffruen hannem saa/
Aff ret glæde hendis hierte lo/
For hand vaar da kommen dære/
Som hun haffde i hiertet kiere/
De toge Vand oc ginge til bord/
Den gamle Ridder talede sine ord/
Til Ridder Huidrock som hand kunde best/
J skulle sidde min Jomffru nest/
Oc giøre som ieg eder bad/
Æde met hende aff hendis Fad/
Oc i skulle ocsaa vide/
Eders stalbroder skal nest eder side/
Siden monne hand de Herrer fremkalde/
Oc sette dem til bords alle.
Ridder Huidrock tenckte stadelig oppaa/
Monne det skulde mig til gode gaa/
At ieg er kommen høyt at sidde/
Det vilde ieg gierne vide.
Den gamle Ridder ieg sagde fra/
Hand stod hoss Jomffru Fraga/
All den stund de saade offuer Bord/
Hun sagde hannem ord fra ord/
Den store sorrig oc quid/

Som

Som Persenober haffde for hende lid/
Ridderen suarit hende da/
Oc sagde til Jomffru Fraga/
Hand er en ærlig Mand met alle/
Thi ville wi hannem vor Konning kalde/
Det naffn bør hannem best at bære/
Oc haffue den ædel Jomffru met ære.
Der ind vaare kommen alle retter/
Oc de Herrer vaare alle metter/
Der talede mand oc giorde gammen/
Den stund de saade tilsammen/
De Herrer stode da alle op brat/
Oc bøde Jomffruen gode nat/
Den gamle Ridder huidskit da/
Til Persenober oc sagde saa/
Naar de Herrer ere alle gangne hiem/
Da skulle i der effter komme igen/
Oc tale met min Jomffru hære.
Huad eder kand baade til glæde være.
Ridder Huidrock giorde som hand bad/
Oc kom strax effter i stad/
Hans stalbroder met hannem gick/
Det vil ieg sige sandelig/
Der de Herrer komme dære/
Dem timedis mege ære/
Ridder Huidrock oc Jomffruen baade/
Thi snackit mand oc vaare glade/

All den afftens stund/
Deris kierlighed vaar mangelund/
Det leed da fast mod dag/
De Junckere ville til Herbere gaa/
Oc hilsede den Jomffru dære/
Som de kunde best met tuct oc ære/
Hun bad dem vel fare//
Gud deris Liff oc ære beuare/
Anden dagen mod middags tid/
De Herrer fundis igen oc vaare blid/
Da talede de mellem dem alle/
Huem de skulde Konning kalle/
De ginge sammen dære/
Oc raadde huem Konning skulde være/
De vaare da offuer ens alle/
Bade den gamle Ridder kalle/
At de vilde giffue hannem i haand/
Huem som hand vilde vnde de land/
Der vilde de nøuis alle met/
Oc giffue dem der til frid/
Der den gamle Ridder kom dære/
De hilsede hannem met stor ære/
Oc sagde hand skulde derfor raade/
Huem som hand vilde vnde den naade/
Der Kongens naffn skulde bære/
Da bør hannem at haffue den ære.
Snarlig hand beraadde sig/

Effter

Effter det er giffuit paa mig/
Min Jomffru oc hendis land at faarestaa/
Det siger ieg eder Jomffru Fraga/
Er Persenober den mand i Huidrock kalle/
Hand er en ædel Ridder met alle/
Oc haffuer megit ont for Christendom told/
For Jomffruens skyld saa mangefold/
Den ædel Jomffru Fraga/
Stod icke saare langt der fra/
Huad monne hun met sig bære/
De blodige linklæder haffde hun dære/
Som Persenober haffde de tide/
Der hand monne met den Hedning stride/
Oc suarit hun atter dære/
At hand burde Konning at være/
For alle de Herrer hun viste/
Det sagde den Jomfru met liste.
Der Kögen aff Franckerig det forstod/
At de næffnde Persenober den Juncker god/
Da bleff hand megit i hiertit glad/
Och suarede der til strax i stad/
Hand robte saa høyt offuer alle/
At Persenober monne hand kalle/
Persenober du est ære fuld/
Som ædel steen vaare lagt i Guld/
Du est min søster Søn kiere/
Det siger ieg obenbar hære/

At

At du løste mig aff sorrig oc vande.
Der du frelste mine Lande/
Den tid du slost den Hedning ihiel/
Det vil ieg sandelig sige met skel/
Thi ved ieg ingen Herre være/
Som bedre bør Krunen at bære/
Thi at du est en ærlig Mand/
Oc haffuer selff Borg oc Land.
Der alle de Herrer dette hørde/
De raabte alle offuer ene/
Hertuger/ Greffuer/ Ridder oc Suenne/
At Persenober skulde Konning være/
Oc haffue Constantianobis met ære/
De gaffue dennem sammen i samme tid/
Drucke Bryllup oc vaare blid/
Der denne høytid hun vaar end/
Da begaffuit hand sine Mend/
Somme gaff hand Sølff hint rene/
Oc somme Guld oc dyrebar stene/
Ridder Sorterock det hans stalbroder vaar/
Hannem gaff hand den Jomffru klar/
Der ieg før sagde fra/
Som heed Jomffru Fraga/
Den gamle Ridder ieg oc næffnde/
Hand vilde oc vnde hannem sin æffne/
Gaff hannem oc i samme sinde/
Den ædel oc erlig Greffinde/

Som

1567

Som hannem loed aff Tornit gange/
Der hand vaar greben for en fange/
Giorde deris bryllup i samme Stad/
De drucke oc vaare alle glad/
Siden bleff den ædel mand/
Konge oc Herre offuer alt land.
Den Hedenske Konge som ieg sagde fra
Det monne saa met hannem gaa/
Land oc Rige de fra hannem toge/
Sit liff hand i den krig loed/
Det Land bleff omuent til den Christen tro/
Gud lade dem alle fange ro.
Her talis icke mere i denne stund/
J haffue nu hørt det saa mangelund/
Huorledis det er tilgãgit met de personer tho
Som haffue hafft saa megen wro/
De finge deylige Sønner tre/
Dennem skiffte de Rigerne i fred/
Den ene Franckerige til/
Den anden Constantia met skel/
Den tredie det Hedenske Konge land/
Det vil ieg eder sige forsand/
De ende deris liff oc finge ro/
Oc monne met Gud i Himmerig bo.
Nu befaler ieg alle mand/
Gud Fader Søn oc den Hellig Aand/
Gud vnde oss alle den euige ro/

At

At wi maa bliffue vdi en ſtadig tro/
Paa vor ſiſte ende/
Naar wi ſkulle fare vdaff dette elende/
Nu er denne Bog til ende/
Gud oſſ ſin Naade ſende. Amen.

Ende paa denne
Hiſtorie.

Til Læſeren.

DEnne Hiſtorie vaar ſat paa rim/
Aar effter Guds fødzels time/
Det vil ieg ſige obenbar/
Tuſind firehundrit Aar/
Fireſindstiue paa det fierde/
Det ſkal vide baade leg oc lærde/
At viſte ieg der mere aff at ſige/
Da vilde ieg nu ingelunde tie/
Thi vil ieg nu min tale ende/
Den ſom Bogen aff tyſk oc til danſke vende/
Er født i Bergen iblant de haarde Steen/
Gud lade hannem leffue foruden meen/
Huo hans naffn vil vide/
Da tørffue de ey lenger effter lede/
Hendrick Chriſtenſen er hans naffn/
Gud vnde hannem oc euindelig gaffn/
Der mand ſcreff M. D. hundrit Aar/
Effter Chriſti Fødzel alt obenbar/

De

Oc der til lige Trysinds tiue/
Jeg vil det icke liuffue/
Da bleff Bogen først tryct paa ny/
Vdi den Kongelige Stad Kiøbenhaffn/
Mangen til lærdom/ nytte oc gaffn/
Nu nylig offuerseet oc forbedrit/
Oc mange steder Corrigerit.
Gud giffue oss at wi maatte bliffue fromme/
At wi maatte alle til Himmerig komme/
Der at bliffue oc at være/
At oss maatte times den ære/
Gud vnde oss den lycke at komme til haand/
Fader oc Søn oc hellig Aand/
Styre for oss oc raade/
Oc vocte oss fra Helffuedis vaade/
Der til suare wi allesammen/
Oc sige aff hu oc hierte Amen.

F I N I S.

Naar alt er vend/
Da er Døden end.

